

Újpest-Belsőváros

2008. 05. 25.

Loránt Gábor

IZRÁEL PANASZA JERUZSÁLEM PUSZTULÁSA MIATT

Olvasandó (lectio): Zsolt 79

Alapige (textus): Zsolt 79,5; 9; 10a; 13 (Vastagbetűs kiemelés)

*Ászáf zsoltára. Ó Isten! Pogányok törtek örökségedre, meggyalázták szent templomodat, romhalmazzá tették Jeruzsálemet. Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, híveid testét a föld vadjainak. Úgy ontották vérüket Jeruzsálem körül, mint a vizet, és nem temette el őket senki. Csúffá lettünk szomszédaink előtt, környezetünk gúnyol és kinevet. **URam, meddig tart még haragod? Meddig lobog tűzként indulatod? Töltsd ki lángoló haragodat a pogányokon, akik nem ismernek téged, az országokon, ahol nevedet nem hívják segítségül! Mert megemésztették Jákóbot, és lakóhelyét elpusztították. Ne ródd fel nekünk az elődök bűneit, siess felénk irgalmasan, mert igen elesettek vagyunk! **Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te neved dicsőségéért! Ments meg minket, és nevedért bocsásd meg vétkeinket! Ne mondhassák a pogányok: Hol van az ő Istenük? Legyen nyilvánvalóvá előttünk, hogy bosszút állsz a pogányokon szolgáid kiontott véréért! Jusson eléd a foglyok sóhajtása, tartsd meg a halálraitélteket, mert hatalmas a te karod! Hétszeresen fizess vissza szomszédainknak a gyaláztatot, mellyel téged illettek, Uram! **Mi pedig, a te néped, legelődnek nyája, örökké*******

magasztalunk téged. Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Megítél minket a Te szavad. Tudjuk, hogy méltán nehezedik ránk a Te kezed, mert elfordultunk Tőled: háttal vagyunk feléd, és nem arccal. Nem a Te Igéd mércéje szerint élünk, ezért dúlhatja kincseinket az ellenség. Amerre nézünk, csak pusztulást látunk magunk körül; barbárságot, irgalmatlanságot, féktelenséget, istentelenséget. Lépten-nyomon megtagadják és megcsúfolják a Te nevedet. Mindent, ami számunkra érték, megtagadnak. Erőszak és álnokság a fegyverük. Az öreget, a szegényt, a beteget semmibe veszik. A Sátán, mint ordító oroszlán körbejár gyermekeink lelkéért. Hozzád kilátunk most, Urunk! Utánad sóvárog a mi lelkünk! Siess felénk irgalmasan, mert igen elesettek vagyunk! De tudjuk, hogy Te egyetlen szavaddal meggyógyíthatsz bennünket. Fordulj ma hozzánk! Hajolj le hozzánk, hogy Előtted térdre hullva talpra tudjunk állni. Kiáltunk magunkért és népünkért! Állíts helyre minket, Istenünk, a Te nagy nevedért, hogy dicsérhessünk és örvendezhessünk a Te szabadító nagy szeretetednek!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Ne ródd fel nekünk az elődök bűneit, siess felénk irgalmasan, mert igen elesettek vagyunk! Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te neved dicsőségéért! Ments meg minket, és nevedért bocsásd meg vétkeinket! (Zsolt 79,8-9)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Világosan emlékszem, hogy amikor csaknem 15 évvel ezelőtt első fiunk megszületett, úgy éreztem az utcán: mindjárt körém sereglenek az emberek gratulálni az újdonsült édesapának. Hiszen olyan nyilvánvaló módon rám van írva az öröm és a büszkeség. Hát nem így történt! Nem sereglettek körém az emberek, bár én úgy éreztem, hogy mindjárt ez fog történni.

De azóta is, hogyha valami olyasmit tesznek, vagy érnek el fiaim, ami dicsőre és büszkeségre méltók, az nem hagy hidegen. És fordítva: ha rossz fát tesznek a tűzre, megbüntetetem őket, de előbb-utóbb megbocsátok nekik. Miért? Hiszen az én fiaim, az én nevetem hordozzák. Meg kell bocsátanom.

Kedves Testvérek, így van Isten is: a saját nevéért büntet, s a saját nevéért kegyelmez. Hiszen a tét: saját dicsősége.

Most ebből a szempontból elemezzük az Igét!

De hogyan kapcsolódik ez a zsoltár idei témánkhoz, az istentisztelethez?

Már két évvel ezelőtt megállapítottuk, amikor a gyülekezetépítés területeit tekintettük végig: az istentisztelet tulajdonképpen Isten dicsőségének magasztalása. Akkor így fogalmaztuk meg Missziói Munkatervünkben: „Isten dicsőségének szolgálatához első renden is hozzátartozik az Ő dicsőítése imádságban és énekben, vagyis szavak és zene segítségével fogalmazva meg azt a hálát, melyet Isten dicsőségének szemlélése gerjeszt a szívünkben. Mindez felelet Isten megszólító kegyelmére”. Tehát így kapcsolódik Isten dicsősége, Isten dicsőségének magasztalása az istentisztelethez.

Másrészt viszont éppen a zsoltárok azok az ószövetségi igeszakaszok, amelyek imádságként állnak előttünk, és amelyeket az istentiszteleteken énekelték az ószövetségi hívők. Ismétlem: tehát a tét Isten dicsősége!

Ebből a szempontból nézzük meg azt a néhány verset, amelyet textusként felolvastam.

1 Az első az, hogy **büntetés az Isten dicsősége miatt ér bennünket**. *URam, meddig tart még haragod? Meddig lobog tűzként indulatod?*

Kedves Testvérek! Minden szülő a saját gyermekét szokta nevelni – már ha egyáltalán neveli. Hogyha utcán járunk, vagy vendégségben vagyunk, és egy idegen gyermek van előttünk, ritkán szólunk rájuk. Ahhoz már vagy kell, hogy valami közünk legyen hozzá (tehát egy közeli hozzátartozónak vagy barátnak a gyermeke), vagy pedig olyan égbekiáltó dolgot kell, hogy csináljon, ami miatt mi rájuk szólunk, noha nem a mi gyermekeink.

De az én gyermekeim az enyémeik – ilyen értelemben. Nevelem őket, és éppen ez mutatja a leginkább, hogy hozzám tartoznak, a személyes viszony pozitív és negatív értelemben egyaránt. Már úgy értem, hogy „pozitív értelemben”, hogy nem ölelgetem mások gyermekeit általában, és negatív értelemben is, hogy nem kiabálok rá mások gyermekeire, hanem a magaméit ölelgetem, és a magaméira kiabálok rájuk. Mindez pedig az én nevemért történik, mert ők az én nevemet viselik.

Isten is úgy gondolja és úgy teszi, hogy a saját dicsősége nem engedi, hogy a bűnt büntetés nélkül hagyja.

Egészen részletesen erről a Zsid 12-ben szól az Ige, pontosan ezt a gondolatmenetet látjuk: *Mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a vérig, és elfeledkeztek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békecséges gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa. (Zsid 12,4-11)*

Éppen ezt látjuk a zsidó nép történetében is. Amikor elvitték a bűnbeesett zsidó népet az asszír, majd babiloni fogságba, amikor Isten megbüntette őket oly módon, hogy nem hagyhatta a saját dicsőségét, a saját nevét olyan módon káromolni, hogy még a saját népe is bálványimádóvá lett.

Ez a zsoltár is ebben a helyzetben íródott. A címe is ez, ahogyan az új fordítású Bibliában egy sorban összefoglalják a mondanivalót: „Izrael panasza Jeruzsálem pusztulása miatt”.

Igen, mert Isten engedte, hogy a babiloniak eljöjjenek, lerombolják Jeruzsálemet, elpusztítsák a templomot, fogságba vigyék a népet – Isten megengedte, mert a népét fegyelmezni, nevelni akarta.

Saját életünkben is olyan sokszor így éljük át Isten munkáját. Ha Isten gyermekei vagyunk, akkor nem hagy bennünket elmenni hamis irányba.

Olyan sokszor, amikor egy-egy baj, betegség, nyomorúság, esetleg gyász járja át az életünket, akkor nem gondolunk arra, hogy mindez Isten nevelő szándékából van. Persze, lehet próbatétel, de lehet nevelő szándékú büntetés is. Mert a büntetés Isten dicsősége miatt ér bennünket.

Ugyanúgy, amikor elmondta a bűnbeesett Dávidnak is, amikor az Úriás feleségét, Betsabét magához hívatta, és házasságtörést követett el vele. Utána Dávid király megbánta ezt a bűnt, és Isten is elengedte a büntetést oly módon, hogy Nátán prófétán keresztül üzenté, hogy *„Nem halsz meg. De mivel okot adott az Isten ellenségeinek a gyalázkodásra, ezért nem múlik el házadból a fegyver”* – hangzott el Isten ítélete. (2Sám 12,10-14k)

Isten nem engedhette a saját nagy neve dicsőségére, hogy büntetés nélkül maradjon az Ő népe, vagy az Ő gyermeke.

Ugyanígy nem engedi ma sem!

2 De – és itt folytatódik a számunkra már kellemesebb dolog, hogy **a bűnbocsánat is az Úr dicsőségére szolgál.** *„Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te neved dicsőségéért! Ments meg minket, és nevedért bocsásd meg vétkeinket!”*

Egy igeverben kétszer is szerepel ez a kifejezés: „a te neved dicsőségéért”, és „a te nevedért”.

Két célja is van annak, hogy Isten bűnbocsátó, kegyelmes Isten, Aki gyermekeinek bűnét ugyan megbünteti, de elvezeti őket a bűnbánatra és a bűnbocsánatra.

Egyrészt azért teszi ezt, hogy az Ő dicsősége ne homályosodjék el a pogány népek csúfolódása miatt: *„Ne mondhassák a pogányok: Hol van az ő Istenük?”*

Maga az egész zsoltár ezt a gondolatmenetet járja körül: *Ó Isten! Pogányok törtek örökségedre, meggyalázták szent templomodat, romhalmazzá tették Jeruzsálemet...Csúffá lettünk szomszédaink előtt, környezetünk gúnyol és kinevet. URam, meddig tart még haragod? Meddig lobog tűzként indulatod? Töltsd ki lángoló haragodat a pogányokon, akik nem ismernek téged, az országokon, ahol nevedet nem hívják segítségül!*

Isten azért könyörül meg rajtunk, azért végzi el szívünkben a bűnbánat és bűnbocsánat csodáját, hogy a pogányok ne káromolják az Ő nevét.

Mózes és a vándorló zsidó nép esetében is olyan sokszor történt meg mindez. Hogy Isten már azt mondta Mózesnek (tulajdonképpen nem komolyan gondolta, csak nevelő szándékból vagy próbatétel céljából mondta), hogy „eltörölöm ezt a népet, és belőled egy új, nagy népet csinállok”. És akkor Mózes újra és újra könyörgött. *„Mózes azonban azt mondta az ÚRnak: Hallották az egyiptomiak, hogy te hoztad ki közülük hatalmaddal ezt a népet, és elmondták a föld lakosságának. Hallották, hogy te, URam, e nép között vagy; hogy te, URam, szemtől szembe megjelentél, és hogy a te felhőd áll fölöttük, és felhőoszlopban jársz előttük nappal, éjjel pedig tűzoszlopban. Ha most mind egy szálíg megölöd ezt a népet, akkor ezt fogják mondani azok a nemzetek, amelyek hallották a híredet: Mivel nem tudta az ÚR bevinni ezt a népet arra a földre, amelyet esküvel ígért nekik, azért mészárolta le őket a pusztában. Most azért mutasd meg, URam, hogy nagy a te hatalmad, ahogyan megmondtad: Az ÚR türelme hosszú, szeretete nagy, megbocsátja a bűnt és hitszegést; bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat harmad- és negyedéig. Bocsásd meg ennek a népnek a bűnét nagy szeretetteddel, ahogyan megbocsátottál ennek a népnek Egyiptomtól fogva mindeddig! Akkor az ÚR ezt mondta: Megbocsátok a te beszéded szerint.”* (4Móz 14,13-20)

Milyen sokszor megtörténik, hogy az a veszély fenyeget, hogy Isten dicsősége csorbul, de Isten közbelép, akár bűneink ellenére is.

Persze gyakran ez is próbatétel céljából történik.

Eszembe jutott életünkben az a történet, amikor Anikóval összeházasodtunk, és beköltöztünk abba a lakásba, amelyben az ő édesapja lakott korábban (aki meghalt néhány hónappal az esküvő előtt). Az a lakás önkormányzati (vagyis akkor még tanácsai) lakás volt. Megkaphattuk volna azt a lakást, hogyha azt hazudjuk, hogy Anikó már korábban is ott lakott, mielőtt édesapja meghalt volna. De nem hazudtunk, és azt a lakást elvesztettük. Ezért édesanyámhoz kellett költöznünk, 53 m²-re, ahol aztán később öten éltünk. S akkor a rokonok azt mondták, hogy soha nem fog nektek Isten lakást adni ehelyett az elkótyavetyélt lakás helyett. Ezt kellett volna megszerezni! Akkor még villamosmérnök voltam, és valóban úgy tűnt, hogy minden összedől ilyen szempontból. Úgy tűnt, hogy nekik van igazuk. Csak tudtuk, hogy Isten akarata szerint ennek mégis így kellett történnie. Azután lelkész lettem, kedves Testvérek megválasztottak engem ide, Újpestre, és most már nem 53 m²-en lakunk. Igaz, hogy szolgálati lakás, amelyben élünk, de igencsak bőségesen elférünk benne. Maguk a rokonok is visszatértek erre az eseményre, és bevallották, hogy bizony, ők nem így gondolták.

Isten nem engedte, hogy az Ő nevét gyalázkodás érhesse, hogy mi az Ő akaratát kerestük, és mégis gyalázatra jutottunk volna. Ez próbatétel volt!

3 De sokszor így van a bűneink ellenére is, hogy valami bűnt követünk el, és Isten belénk ülteti a bűnbánatot. Megkegyelmez rajtunk bűnbocsánatával, mert nem engedheti, hogy olyan dolgok történjenek velünk, amik az Ő dicsőségét csorbítják. Mert a bűnbocsánat is a Úr dicsőségére szolgál. És egyéb módon így, hogy „*Ne mondhassák a pogányok: Hol van az ő Istenük?*”

De van még egy másik mód is, a pozitív értelemben is. Isten dicsőségére szolgál a bűnbocsánat: „*Mi pedig, a te néped, legelődnek nyája, örökké magasztalunk téged. Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked*”. Így is növekszik Isten dicsősége, mert mindent a saját nevéért cselekszik. Ez a hívő ember életének alapvető célja és értelme: Isten dicsőítése.

Ahogy gyakran az egészen kis gyermekek is dicsekedni szoktak édesapjukkal és édesanyjukkal, és szeretettel fordulnak feléjük, így mi is, még inkább dicsérjük az Úr nevét. Dicsekszünk vele, és szeretettel fordulunk feléje, magasztaljuk az Ő nevét, mert csodákat tett az életünkben.

! Tehát ahogyan a zsoltárban látjuk; ez az egész zsoltár tulajdonképpen istentisztelet, mert Isten dicsőségét magasztalja. Mert a büntetés is Isten dicsősége miatt ér bennünket, de a bűnbocsánat is az Úr dicsőségére szolgál. Részben azért, hogy az Ő dicsősége ne homályosodjék el a pogányok csúfolása miatt, részben pedig pozitív értelemben, hogy a mi szánk és a mi életünk munkája nyomán is növekedjék az Úr dicsősége.

Egyetlen kérdés van csupán: hogyan Isten gyermeke vagy-e? Mert csakis akkor vonatkozik mindez rád, Testvérem! Ha nem, akkor könyörögj, hogy azzá légy! Ha pedig az vagy, akkor járj Isten kedvében, légy engedelmes gyermeke. Ha mégsem úgy viselkedsz, ahogy kellene, akkor fogadd el az intést, és várd Isten bűnbocsátó kegyelmét és szabadítását, az Ő nevéért!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Köszönjük, hogy mindent úgy végzel néped életében, hogy a Te dicsőséged növekedjék. Így büntetsz, ha kell, így adsz bűnbocsánatot, így fordítod el rólunk a gyalázatot, és így munkálkodsz a szívünkben, hogy neved dicsőségére élhessünk, és szavakkal, tettekkel egyaránt dicsőíthessük a Te szent nevedet. Urunk! Hadd köszönjük meg azt, hogy a Te dicsőséged növekedése egyúttal a mi hasznunk is. Hiszen nekünk is jobb, ha dicsőséged növekszik. Nekünk is jobb, mert a próbatételek, a büntetések, a bűnbocsánat, a felszabadítás által még jobban megszeretünk Téged, még inkább vágyódunk Hozzád, még inkább nevedről teszünk bizonyosságot ezen a földön, s még inkább megpróbálunk úgy élni, hogy ezentúl kedvesek lehessünk Neked. Köszönjük, Urunk, hogy ha elesik is az igaz – ahogy mondja Igéd –, ha hétszer is elesik, felkel, és megy tovább. Köszönjük, Urunk, hogy mindent, ami az életünket jellemzi: az örömet, a bánatot, még a bűnöket is felhasználod arra, hogy vezess bennünket, és ugyanakkor felhasználod arra, hogy az a Te dicsőségedre legyen. Add, hogy ezt megérthessük, hogy a próbatételekben, nehézségekben, bajokban, büntetésekben is erre gondoljunk, ez járja át szívünket, hogy ne lázadjunk Ellened, és ne forduljunk el Tőled! Urunk! Hadd könnyörödjünk így a kísértésben lévőkért, a betegekért, a gyászolókért. Különösen is kérünk azokért, akik az elmúlt héten álltak meg ravatal mellett. Könyörülj rajtuk, és ragyogtasd fel számukra is a Te dicsőségedet! Mert bár sok minden van, amit nem értünk, sokszor tűnik úgy, mintha elhagytál volna bennünket, de hogyha a tiéid vagyunk, akkor tudjuk, hogy minden a javunkra szolgál, akiket Te elhívtál magadnak. Így kérünk, Urunk, gyülekezetünkért. Így kérünk mindazokért, akik keresik a Te nevedet szerte ebben az országban és szerte ezen a világon. Kérünk, hogy így vezesd népedet, így mutasd lépésről lépésre az utat, és így növeld a Te dicsőségedet bennünk és rajtunk keresztül is, most és mindörökké!

Ámen.